

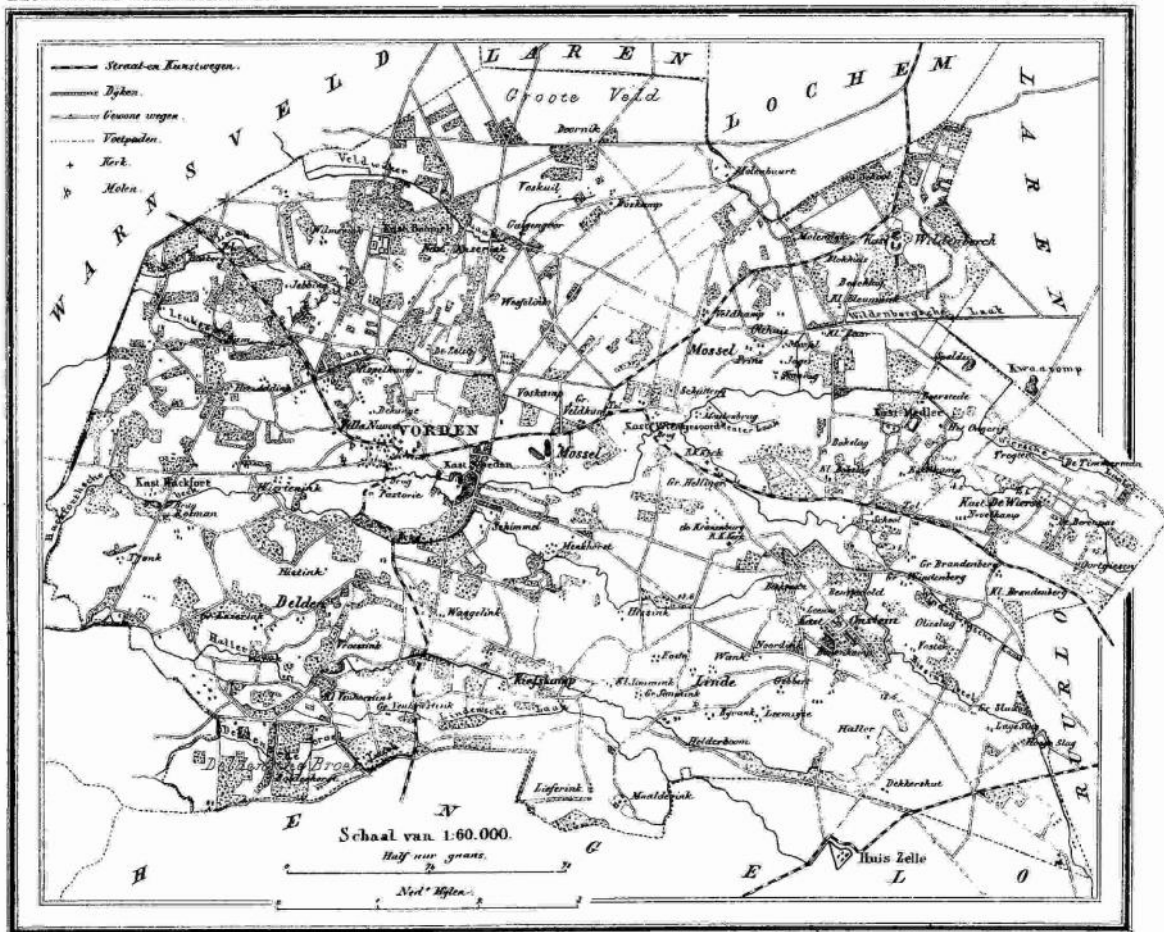
VORDENS VERLEDEN

Aan den Disch.
EEN UITSTAPJE IN 'T LAND VAN DEN DICHTER STARING.
Hoe vroolijk bruist

Door Krebbbers, H.J. 1852- 1936.
Auteursvrij 2006
Jaar van uitgave 1912
Publicatiedatum: 01-08-1912
Uitgever: Portielje

PROVINCIE GELDERLAND. GEMEENTE VORDEN.

1867.

5729 Bunders. 2950 Inwoners.

Uitgave van Hugo Suringar te Dordrecht.

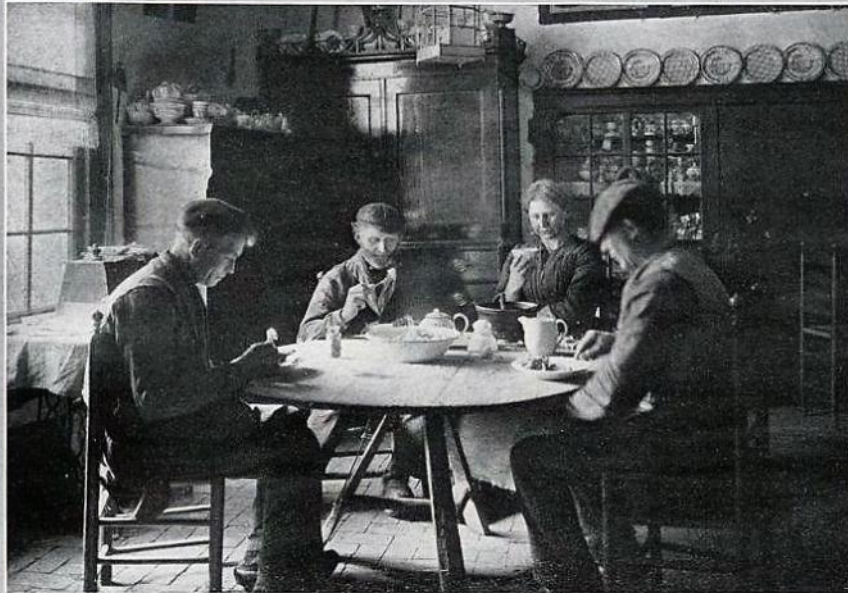
© Ben Wullink Lochem

website © vordensverleden.nl

Datum 06-04-2017

Bron: Op de hoogte jrg 9, 1912 [volgno 8]. Geraadpleegd op Delpher op 06-04-2017,
<http://resolver.kb.nl/resolve?urn=dts:402008:mpeg21>

Sinds 1985 is in het Nederlandse recht een wet van toepassing die bepaalt dat de auteursrechten
na 70 jaar na de dood van de schrijver vervallen

Aan den Disch.

EEN UITSTAPJE IN 'T LAND VAN DEN DICHTER STARING.

Hoe vrolijk bruist er
De wind van 't Zuid!
Meiregen ruischt er
En 't zoet geluid
Van nachtegale
Klinkt heinde en veer.
De boschkoralen
Herhalen 't weer.
't Gaat al ten rei nu!
't Juicht in den Mei nu!
Met ieder uur
Verjongt Natuur!

Ontsluit Uw Deuren!
Het wasemt geuren,
Nu Lentetijd
Elks hart verblijdt
En 't kwijnend leven
Weer wekt tot streven.
't Bosch kreeg van nacht
Zijn looverpracht
En 't wei-tapeet
Zijn bloemenkleed.
In Meische drevén
Is 't zoet te leven.

kastanjeboomen als feestelijk getooid. We zullen bij de merkwaardigheden die ze bevat niet stilstaan en evenmin een bezoek brengen aan de kasteelen, die zich op verschillende plaatsen van den omtrek tusschen 't hoog, veelsoortig geboomte verheffen. Naar de buurtschap Delden (onder Vorden) richten we onze schreden.

De weiden aan weerskanten prijken met ontelbare menigten van wilde bloemen, die een bewonderenswaardige verscheidenheid van vormen en kleuren vertoonen.

Over de Vordensche beek, die op haar tocht door

't Is nu de beste tijd voor het doen van uitstapjes. Sta me toe, U ditmaal in gedachten rond te leiden in een der schoonste gedeelten van Gelderlands Oosthoek en wel in de omstreken van 't vriendelijk dorp Vorden, 10 K.M. oostelijk van Zutphen aan den straatweg naar Winterswijk.

De plaats zelf is nu door bloeiende meidoorns en

EEN UITSTAPJE IN 'T LAND VAN DEN DICHTER STARING.

het houtrijk landschap tal van schilderachtige punten aanbiedt, voert een brug. We volgen een poosje de tramlijn die Hengelo (G.) met Zutphen verbindt en onze blikken worden onwillekeurig aangetrokken door den schoonen pastoretuin, met aan den ingang een groep forsche accasia's, van welke één tot in den top met klimop begroeid is. In dien tuin wisselen vruchtboomen en sierboomen met bloem- en grasperken elkander af.

Welhaast bereiken we nu de golvende korenlanden der buurtschap, bovengenoemd.

Heggen van eikenhakhout bezoomen de hooge kampen. Hier en daar herinnert een groep dennen of een alleenstaande pijnboom nog aan den vroegeren toestand.

Aan de rechterhand verheft zich een moderne boerenhoeve en op geringen afstand een schuur, waarnevens tot voor eenigen tijd zich een fraaie naaldboom van een eigenaardige soort verhief, welke men hier zeer zeldzaam in boomvorm aantreft. De boeren noemden hem: „Boom des levens”. Hij stond bij de poort van 't kasteel, dat in 1872 werd gesloopt. De wetenschappelijke naam is Thuya.

Stil en statig hebben we hem daar zien staan in verrukkelijk mooie lente- en zomerdagen.

Maar in den laten herfst of in 't vroege voorjaar, als donkere wolkgevaarten boven hem voortjilden, deed de storm vaak zijn wijd uitstaande palmtakken golven en deinen, als waren 't opgezette baren, en bruisen als 't gerucht van een aanstormenden vloed.

Hij was zeker heel oud, die boom. Zijn wortels, ter dikte van een menschenarm, kronkelden als reuzenslangen over en door elkaar boven den grond: ze kronkelden hoog op tegen den stam vol hoogten en diepten. Ja, de stam scheen wel uit die wortelkoorden saamgevluchten.

't Aloude landhuis, dat hij tot sierboom, misschien ook tot bliksemaffleider strekte, is spoorloos verdwenen.

Eertijds was hij waarschijnlijk omringd door een eere-wacht van boomen, terwijl op geringen afstand het reuzenleger der stammen van 't groote bosch zich verhief. Verder op was de golvende bodem, gelijk nu, met akkers en weiden bedekt. Daar achter vond men uitgestrekte heivelden.

't Was er een lustoord voor den jager, terwijl de slooten, hier en daar tot poelen verbreed, ongetwijfeld zeer vischrijk zijn geweest.

De tijd verliep.

Overall verzezen woningen van landlieden. Tal van boomen werden gerooid. De bosschen krompen meer en meer in. Uitgestrekte heiden werden ontgonnen.

De streek kreeg een heel ander aanzien. En deze veranderingen waren niet zonder invloed op het lot van den „Boom des Levens”.

De stormen, wier kracht vroeger door de om hem zich verheffende woudreuzen gebroken werd, vlogen van toen af in ongetoemde vaart op hem los. Telkens weer rukten zij de kruin omlaag en deden de palmtakken woest golven en trillen. En al vertoonde deze ook uiterlijk geen sporen van verval, toch werd hij inwendig gesloopt.

Zoo kwam weer 't vroege voorjaar.

Bruisend vloog de storm door 't kaal geboomte op een afstand. Dikke takken werden er van de knoestige stammen der oude woud-

De Berkentaan, die naar 't Bosch van den huize Vorden leidt.

reuzen afgerukt.

Nog lang weerstond onze boom 't geweld van den wind, wiens lied hij begeleidde met zijn zware bastonen.

't Was zijn zwanezang.

Want zie, daar boog de forsche kroon te diep. De slam kreunde en kraakte en sloeg met een zwaren smak tegen den grond.

Ook de dikke zijtakken scheurden nu bij den stomp van den stam af, die eenige meters boven den grond versplinterde.

Te midden van 't jeugdige groen, waarin lijsters en

EEN UITSTAPJE IN 'T LAND VAN DEN DICHTER STARING.

De twee oudjes voor den haard gezeten.

Maar de met boomen aan weerszijden gestoffeerde wegen vormen nog lanen en de streek is nog zeer boschrijk.

We vervolgen in noordelijke richting over zindelijke landwegen met mooie fietspaden langs den kant onze wandeling en brengen een bezoek aan 't oude Weerds-huis in 't hartje van de buurtschap Linde. 't Was vroeger, toen de Lindensche kapel nog bestond, een herberg. Vandaar de naam Weerds-huis. (Weerd = waard = herbergier). Een oud schuurkje staat er naast; een oude put met „zwengel” er voor. (Men zie de foto).

Die woning herbergt in een antiek kastje een schat van oud porselein, tinnen schalen en borden enz. 't Is echter niet te koop, evenmin als de oude klok er naast, die nog steeds den tijd aanwijst. De twee oudjes, op de beide foto's, woonden hier tal van jaren met een zuster. De zuster stierf en de „Ringelbergs-jongens”, zooals ze in de wandeling genoemd worden, bleven zoo goed en zoo kwaad als 't ging de boerderij drijven en 't huishouden waarnemen. Maar ze bleken niet in staat om op die manier voort te boeren en nu wonen er jonge menschen bij hen in en gaat het weer ook met de huishouding geheel naar behooren.

Niet alleen 't woonvertrek, ook de zijkamer biedt heel wat merkwaardigs aan den kenner van ouden.

We bezoeken nu nog even den „Kappellebult”, een hoogte vlak naast 't Weerds-huis.

Voor een groot deel is die bult met boomen en hakhout bezet.

Over een frisch opgeharkt wandelpad bereiken we weldra de plaats, waar eenmaal de Lindensche Kapel stond, te midden der boerenhoeven, die in 't rond verspreid liggen. 't Was een eenvoudig steenen gebouw, waarin van tijd tot tijd door den predikant van Vorden geprekt werd. Ook werd daarin godsdienst-onderwijs gegeven, terwijl het tevens voor school diende. In vroeger tijd moet men daar omheen ook de dooden hebben begraven.

De kapel raakte mettertijd in een treurigen staat van verval. Ten laatste werd

ze nog maar alleen gebruikt om de Lindensche kermis in te wijden. (Kerkmis).

Jong en oud stroomde dan naar dezen heuvel samen en verdrong zich bij de kapel. De predikant, daartoe opzettelijk uit Vorden gekomen, hield door 't geopende raam een korte toespraak tot het publiek en besloot die met gebed. En nauwelijks had hij „Amen” gezegd, of de viool begon te spelen, de draaimolen met zijn luidruchtige muziek kwam in werking, de feestelikheden zooals schijfschieten, masklimmen enz., namen een aanvang.

Nu verheft zich op die plaats een eenvoudige gedenksteen. Ter eene zijde leest men:

„De Lindensche kapel als bouwval gesloopt in 1837.

Ter andere zijde staan deze versregels van den dichter Staring, toentertijd lid van den Vordenschen gemeenteraad:

„Verheft zich hier geen bidplaats meer,
't Heelal is Tempel voor den Heer.”

Wie zal zeggen, hoeveel geslachten er hier onder onze voeten begraven liggen, na een leven, rijk aan hoop en liefde, maar allicht ook rijk aan last en grievende teleurstellingen.

En de wind, die daar ruischend voortspoedt door 't groene loover en ritselt in 't golvend koren schijnt ons geheimen toe te fluisteren. Zelfs het gezang van

EEN UITSTAPJE IN 'T LAND VAN DEN DICHTER STARING.

den nachtegaal heeft op deze plaats voor ons iets aandoenlijks. 't Is ons, als zong hij statig en plechtig:

„Door wond'ren staag omgeven,
Vloeit immer weg ons leven;
Het tooverkluwen, dat en graf
En wieg verbindt, rolt stadig af.
Ras is ook voor u allen
Het dicht gordijn gevallen:
Geniet dus nu den Zomertijd,
Aan Liefde, Licht en Lust gewijd.”

Zwijgend, een ieder met zijn eigen gedachten vervuld, dalen we van deze historische hoogte af en spoeden nu weer voort over zindelijke landwegen met langs den kant een mooi fietspad, tusschen huizen, akkers en bosschen.

Weldra zien we nu links de bosschen oprijzen waarachter 't vriendelijk landhuis „De Kieftenkamp” weschuilt.

Zoo komen we aan de Berkenlaan, die naar 't bosch van den Huize Vorden leidt. Deze laan is nu bijzonder mooi bij 't volle licht van den voorzomer. De lange, slanke stammen, in grillige bochten en wendingen oprijzend, zijn melkwit, met donkere plekken hier en daar. Hoe weelderig is de wijde krans van fijn, teergroen loover, die hun kruinen omwappert!

Hoe licht, hoe schoon, hoe vol leven is nu alles daar buiten.

„Ontvlucht nu de steden,
Wie vreugde begeert!
Ontvlucht ze nog heden!
De Lente regeert.”

A. C. W. STARING.

H. J. KREBBERS.

(Foto's van B. J. Hoetink.)

't Oude Weerdshuis.